

Driegeratiekrans Birma-Siam Spoorweg en Pakan Baroe Spoorweg – 19 augustus 2023

Tamara Tieman-Duijvestijn

Welkom allemaal op deze bijzondere dag waar we samen de oorlog van het voormalig Nederlands-Indië herdenken. Een oorlog waar vele hun familieleden, vrienden en geliefden zijn verloren. Mijn naam is Tamara, ik ben 37 jaar en de 3de generatie. Een generatie die de oorlog alleen van verhalen kent.

Mijn oma 'Jeanne' kwam als jong meisje samen met haar ouders en broertje naar Surabaya. Het plan van haar vader "Gerrit Jan Westerveld" was om via zijn werk als Sergeant der Mariniers in Nederlands-Indië een mooie toekomst op te bouwen, tot daar ineens het normale leven voor hen ophield. Het was oorlog. Helaas werd het mooie toekomstbeeld wat hij voor ogen had door deze omstandigheden nooit werkelijkheid. Hij werd als krijgsgevangene te werk gesteld, net als vele anderen, om te werken aan de Birma-Siam spoorweg. Deze dodenspoorlijn heeft meer dan 100.000 mannen het leven gekost, zo ook dat van haar vader. Hij overleed op 4 mei 1943. Mijn oma was toen 10 jaar, dat is nu 80 jaar geleden. Tijdens de Japanse bezetting zijn mijn oma, samen met haar moeder en broertje, in interneringskampen gevangen gehouden. Eerst in de wijk Surabaya, daarna Moentilan, Banjoe Biru en Halmahera.

Eigenlijk is dit alles wat ik ECHT weet. Want erover praten is en blijft moeilijk. Deze tijd was erg dubbel voor mijn oma en opa, daar mijn opa van Joodse afkomst vele familieleden had verloren. Zij hebben dus allebei een heftig verleden waar zij, naar eigen zeggen, met elkaar wel over kunnen praten.

Wat ik wel met regelmaat kreeg van mijn oma waren boeken met daarin oorlogsverhalen van anderen mensen uit Nederlands-Indië, waarbij ze dan zei "als je dit leest, weet je wat ik heb meegemaakt". Hierdoor heb ik in mijn jeugd veel gelezen. Ook bezocht ik vele museums samen met mijn opa en oma.

Het is heel belangrijk de vele verhalen over deze verschrikkelijke tijd te door te vertellen, te blijven herdenken, en door te geven aan de volgende generatie. Zoals ik nu doe bij mijn zoon, de 4de generatie. Hij is nu 10, dezelfde leeftijd wanneer mijn oma haar vader verloor. Het is voor hem moeilijk te begrijpen hoe het leven toen was, maar ik merk zijn interesse, en daarom neem ik hem nu geregeld mee naar museums zodat hij deze verhalen ook kent en herdenkt.

Vandaag ben ik hier om de driegeratiekrans te leggen met mijn moeder en mijn oma.
Maar het had zomaar allemaal anders kunnen zijn.